

Kohtuasi C-224/24

Eelotsusetaotluse kokkuvõte vastavalt Euroopa Kohtu kodukorra artikli 98 lõikele 1

Saabumise kuupäev:

25. märts 2024

Eelotsusetaotluse esitanud kohus:

Consiglio di Stato (Itaalia kõrgeima halduskohtuna tegutsev riiginõukogu)

Eelotsusetaotluse kuupäev:

21. märts 2024

Apellant:

Società Eredi Raimondo Bufarini Srl – Servizi Ambientali

Vastustajad:

Ministero dell'Interno

Ministero della Transizione Ecologica

Comitato tecnico regionale delle Marche

Coordinamento per l'uniforme applicazione sul territorio nazionale di cui all'art. 11 del D.Lgs. 105/2015

Teised menetlusosalised:

Regione Marche

FP

Põhikohtuasja ese

Apellatsioonkaebus Consiglio di Statole (Itaalia kõrgeima halduskohtuna tegutsev riiginõukogu) Tribunale amministrativo regionale per le Marche (Marche maakonna halduskohus, Itaalia) kohtuotsuse peale, mis puudutab Comitato tecnico regionale (C.T.R.) della Regione Marche (Marche maakonna tehnikakomitee,

Itaalia) ettekirjutust apellandile niisuguste riigisiseste õigusnormide alusel, millega on võetud üle direktiiv 2012/18/EL.

Eelotsusetaotluse ese ja õiguslik alus

ELTL artikli 267 alusel esitatud eelotsusetaotlus, milles palutakse tõlgendada direktiivi 2012/18/EL artikleid 3 ja 7. Konkreetselt palutakse täpsustada nende õigusnormide tõlgendust seoses jäätmekäitlusrajatiste käitaja praktikaga, mis seisneb ohtlike ainete koguse seires, ja seoses riigisiseste õigusnormidega, milles on nähtud ette ainult üks viis anda ametiasutustele teavet nende ainete käitlemise kohta.

Eelotsuse küsimused

A. Kas direktiivi 2012/18/EL artikli 3 punktis 12 kasutatud mõiste „ohtlike ainete olemasolu“ määratlusega on vastuolus praktika, mis seisneb selles, et jäätmekäitlusrajatises olevate ohtlike ainete koguste hulga ennustamine toimub töömenetluses, mille viib läbi käitaja (ja mis võidakse kinnitada direktiivi 2008/98/EÜ artiklis 23 ja direktiivi 2010/75/EL artiklis 4 nimetatud loaga) ning milles tehakse, kvalifitseerides jäätmed seguks direktiivi 2012/18/EL artikli 3 punkti 11 tähenduses, rajatises olevate ohtlike ainete koguse pidevat seiret ning tagatakse, et ei ületataks vastavalt direktiivi 2012/18/EL I lisa 2. ja 3. veerus ette nähtud alam- ja ülempiiri?

B. Kas direktiivi 2012/18/EL artikliga 7, milles on nähtud ette, et käitaja peab saatma „pädevale asutusele teatise“, mis sisaldab direktiivi artikli 7 lõikes 1 loetletud teavet, tõlgendatuna vaba konkurentsi ja asutamisvabaduse põhimõttest lähtudes, on vastuolus niisugused õigusnormid nagu seadusandliku dekreeedi nr 105/2015 artikli 13 lõiked 1, 2 ja 5, milles on sätestatud, et teave tuleb edastada eranditult „lisa 5 esitatud näidise kohaselt koostatud teatise vormis“ (lõige 1), „mis on allkirjastatud isekinnitamise vormis, nagu on nähtud ette kehtivates õigusnormides“ (lõige 2), „mille käitaja edastab lõikes 1 nimetatud adressaatidele elektrooniliselt, kasutades telemaatilise saatmise teenuseid ja vahendeid, mis on tehtud kättesaadavaks nende käitiste inventariga, mis võivad põhjustada artikli 5 lõikes 3 nimetatud suurõnnetusi“, või „eranditult digiallkirjastatud sertifitseeritud elektronposti teel“ (lõige 5), ning milles on välistatud edastamine „töömenetluse“ teel, „mille viib läbi käitaja“ ning milles tehakse rajatises olevate ohtlike ainete koguse pidevat seiret ning tagatakse, et ei ületataks vastavalt direktiivi 2012/18/EL I lisa 2. ja 3. veerus ette nähtud alam- ja ülempiiri?

Viidatud liidu õigusnormid

Euroopa Parlamendi ja nõukogu 4. juuli 2012. aasta direktiiv 2012/18/EL ohtlike ainetega seotud suurõnnetuse ohu ohjeldamise ning nõukogu direktiivi 96/82/EÜ

muutmise ja hilisema kehtetuks tunnistamise kohta (edaspidi „direktiiv 2012/18“): artiklid 3 ja 7.

Viidatud riigisiseseid õigusnormid

26. juuni 2015. aasta seadusandlik dekreet nr 105, millega võetakse üle direktiiv 2012/18/EL ohtlike ainetega seotud suurõnnetuse ohu ohjeldamise kohta (Decreto legislativo del 26 giugno 2015, n. 105 - Attuazione della direttiva 2012/18/UE relativa al controllo del pericolo di incidenti rilevanti connessi con sostanze pericolose) (edaspidi „seadusandlik dekreet nr 105/2005“); nn Seveso regulatsioon (nagu see on aja jooksul välja kujunenud: vabariigi presidendi 1988. aasta dekreet nr 175, millega võeti üle nn esimene Seveso direktiiv 82/501/EMÜ; 1999. aasta seadusandlik dekreet nr 334, millega võeti üle nn Seveso-*bis* direktiiv 96/82/EÜ; seadusandlik dekreet nr 105/2015, millega võetakse üle nn Seveso-*ter* direktiiv 2012/18/EL): artiklid 3 ja 13.

Seadusandliku dekreeidi nr 105/2015 artikli 3 punktis n on määratletud mõiste „ohtlike ainete olemasolu“ nii, et on võetud üle direktiivi 2012/18/EL artikli 3 punktis 12 sätestatu.

Seadusandliku dekreeidi nr 105/2015 artiklis 13, milles on omakorda üle võetud direktiivi 2012/18/EL artikli 7 lõigetes 1 ja 2 sätestatu, on kohustatud käitajat „edastama lõikes 5 kirjeldatud viisil“, st „*elektrooniliselt, kasutades telemaatilise saatmise teenuseid ja vahendeid, mis on tehtud kättesaadavaks nende käitiste inventariga, mis võivad põhjustada artikli 5 lõikes 3 nimetatud suurõnnetusi*“, või „*eranditult digiallkirjastatud sertifitseeritud elektronposti teel*“ selle seadusandliku dekreeidi „*lisas 5 esitatud näidise kohaselt koostatud teatise vormis*“, mis sisaldab artikli 13 lõikes 2 nimetatud teavet. See teatis peab olema allkirjastatud isekinnitamise vormis, mis valeavalduste korral toob kaasa kriminaalvastutuse (vabariigi presidendi 28. detsembri 2000. aasta dekreeidi nr 445, millega kehtestatakse haldusdokumente käsitlevate seaduste ja määruste konsolideeritud redaktsioon, artiklid 46, 47 ja 76), ning lubatud ei ole samaväärsed edastusviisid, mis ei näe ette kriminaalvastutust.

Itaalia regulatsiooni kohaselt, mille praegu moodustavad seadusandlik dekreet nr 105/2015 ja selle lisad:

- on Seveso regulatsiooni kohaldamine välistatud käitiste puhul, milles ohtlike jäätmete kogus ei ületa 2. veerus nimetatud piiri (alampiir);
- kui ohtlike jäätmete kogus jääb vastupidi 2. veerus nimetatud piiri (alampiir) ja kolmandas veerus näidatud piiri (ülempiir) vahele, kohaldatakse nn madalama tasandi käitisi käsitlevaid õigusnorme;
- lõpuks kui ületatakse 3. veerus näidatud piir, kohaldatakse regulatsiooni täielikult (nn kõrgema tasandi käitised) (vt seadusandliku dekreeidi nr 105/2015 artikkel 3).

Kohtuasja asjaolude ja menetluse lühikokkuvõte

- 1 Põhikohtuasja apellant käitab vedelate ohtlike ja mitteohtlike jäätmete käitluskohta keskkonnakompleksloa alusel, mille on välja andnud pädev maakonnaasutus. See luba võimaldab sel äriühingul ladustada kuni 800 tonni ohtlikke jäätmeid ja käidelda kuni 200 tonni seda liiki jäätmeid päevas.
- 2 Vigili del Fuoco delle Marche (Marche tuletõrjujad, Itaalia) peadirektor kui selle maakonna tehnikakomitee esimees moodustas 7. novembril 2019 töörühma, mille ülesanne oli koostada aruanne küsimuses, kas apellandi käitatava rajatise suhtes on kohaldatavad õigusnormid, mis käsitlevad ohtlike ainete seotud suurõnnetuse ohu ohjeldamist. Uurimise tulemusena leidis see töörühm, et seda käitlemisrajatist ei saa nende õigusnormide kohaldamisalast välja arvata.
- 3 Marche maakonna tehnikakomitee, kes võttis selle töörühma järeldused üle, palus 28. mai 2020. aasta otsusega apellandil järgida viidatud õigusnorme. Kui komiteed informeeriti, et apellant on kehtestanud uue käitises olevate ohtlike ainete kontrollimise menetluse, tegi komitee talle 24. novembri 2020. aasta otsusega taas ettekirjutuse neid õigusnorme järgida või teise võimalusena piirata käitises olevate mahutite kasutamist nii, et ettenähtud piirkoguseid ei ületataks.
- 4 Apellant vaidlustas 24. novembri 2020. aasta otsuse Tribunale amministrativo regionale per le Marche (Marche maakonna halduskohus, Itaalia), kes jättis kaebuse 23. juuni 2021. aasta kohtuotsusega rahuldamata.
- 5 Apellant on esitanud selle kohtuotsuse peale apellatsioonkaebuse eelotsusetaotluse esitanud kohtule Consiglio di Statole (Itaalia kõrgeima halduskohtuna tegutsev riiginõukogu). Ta palus konkreetselt esitada Euroopa Kohtule eelotsusetaotlusega küsimuse, kas selleks, et teha kindlaks käitises olevad ohtlikud ained direktiivi 2012/18 artikli 3 punkti 12 tähenduses, võib selle käitaja kehtestada tema käitatavas jäätmekäitlusrajatises olevate ohtlike ainete koguse seire menetluse, et selle direktiivi I lisa 2. ja 3. veerus kindlaks määratud piirkoguseid ei ületataks.
- 6 Consiglio di Stato (Itaalia kõrgeima halduskohtuna tegutsev riiginõukogu) peatas 2022. aasta jõustunud kohtuotsusega nr 490 menetluse ja saatis Euroopa Liidu Kohtule järgmised kolm eelotsuse küsimust, mis on esitatud kohtuasjas C-144/22:
- 7 „A. Kas ELTL artikli 267 õige tõlgenduse kohaselt on liikmesriigi kohus, kelle otsuste peale ei saa liikmesriigi õiguse järgi edasi kaevata, kohustatud taotlema põhikohtuasjas olulise [liidu] õiguse tõlgendamise küsimuse kohta eelotsust isegi siis, kui asjakohasele liidu õigusnormile antava tähenduse suhtes võib tõlgenduskahtlused välistada [...], ent kui samas pole subjektiivselt aspektist, nimelt pidades silmas seda, kuidas võivad toimida teised kohtud, võimalik üksikasjalikult tõendada, et vaidlust menetleva kohtu tõlgendus on sama, mille võiksid sama küsimuse esitamise korral anda teiste liikmesriikide kohtud ja Euroopa Kohus?

- 8 B. Kas selleks, et kaitsta kohtute sõltumatus ja menetluse mõistliku kestuse põhiseaduslikke ja Euroopa väärtusi, on võimalik tõlgendada ELTL artiklit 267 nii, et välistatakse see, et riigisisese kõrgeima kohtu kohtuniku suhtes, kes on Euroopa Liidu õiguse tõlgendamist käsitlevat eelotsusetaotluse esitamise taotlust analüüsinud ja selle rahuldamata jätnud, võib automaatselt või hagi esitanud ainsa poole kaalutusõiguse alusel algatada tsiviil- ja distsiplinaarvastutuse tuvastamise menetluse?
- 9 C. Kas direktiivi 2012/18/EL artikli 3 punktis 12 esitatud „ohtlike ainete olemasolu“ määratlusega on vastuolus praktika, mis seisneb selles, et jäätmekäitlusrajatistes olevate ohtlike ainete koguste hulga ennustamine toimub töömenetluses, mille viib läbi käitaja (ja mis võidakse kinnitada direktiivi 2008/98/EÜ artiklis 23 ja direktiivi 2010/75/EL artiklis 4 nimetatud loaga) ning milles tehakse, kvalifitseerides jäätmed seguks direktiivi 2012/18/EL artikli 3 punkti 11 tähenduses, rajatistes olevate ohtlike ainete koguse pidevat seiret ning tagatakse, et ei ületataks vastavalt direktiivi 2012/18/EL I lisa 2. ja 3. veerus ette nähtud alam- ja ülempiiri?“
- 10 Euroopa Kohus otsustas 15. detsembri 2022. aasta kohtumäärusega kohtuasjas C-144/22 (kokkuvõtlikult):
- 11 a) esimese küsimuse kohta, et liikmesriigi kohus võib jätta eelotsusetaotluse esitamata, kui ta – võttes arvesse Euroopa Kohtu määruse punktides 36–42 nimetatud tõlgendamiskriteeriume ja punktides 43–45 esitatud kaalutlusi–, on jõudnud veendumusele“, et „liikmesriikide teised viimase astme kohtud ja Euroopa Kohus nõustuvad tema analüüsiga“;
- 12 b) teise küsimuse kohta, et ainult „asja menetlev ja selles tehtava lahendi eest vastutav“ liikmesriigi kohus hindab, kas eelotsusetaotluse esitamine on vajalik ja asjakohane, ning et Euroopa Kohus ei ole kohustatud otsust tegema, kui „taotletud tõlgendamine ei ole mingil viisil seotud põhikohtuasja faktiliste asjaolude või esemega või kui probleem on hüpoteetiline“ (kohtumääruse C-144/22 punkt 57);
- 13 c) kolmanda küsimuse kohta, mis on esitatud juhuks, kui Euroopa Kohus peaks vastama eelnevatele küsimustele eitavalt, sedastas Euroopa Kohus, et eelotsusetaotlusest ilmnes, et kolmas küsimus oli esitatud ainult juhuks, kui vastus esimesele küsimusele on jaatav, ja et võttes arvesse vastust esimesele küsimusele, ei ole kolmandale tarvis vastata.
- 14 Asi suunati otsuse tegemiseks tagasi Consiglio di Statole (Itaalia kõrgeima halduskohtuna tegutsev riiginõukogu).
- 15 Kaebaja (ja apellant Consiglio di Stato (Itaalia kõrgeima halduskohtuna tegutsev riiginõukogu)) palus 19. juuni 2023. aasta menetlusedokumendiga taas esitada eelotsusetaotlus.
- 16 Consiglio di Stato (Itaalia kõrgeima halduskohtuna tegutsev riiginõukogu) leiab teabe põhjal, mida Euroopa Kohus andis kohtuasjas C-144/22 esitatud kolme

küsimuse kohta, esimeses kahes küsimuses, mis puudutavad eelotsusetaotluse laadi ja Itaalia kohtu tsiviilvastutust käsitlevate õigusnormide eripära, et peab võtma teatavaks Euroopa Kohtu vastused ja lahendama küsimuse tõlgendusega, mis on Euroopa Kohtu juhustega kooskõlas.

- 17 Kolmandas küsimuses, mis puudutab konkreetse juhtumi regulatsiooni (nn Seveso regulatsioon), leiab Consiglio di Stato (Itaalia kõrgeima halduskohtuna tegutsev riiginõukogu), et kuna endiselt on otsuse tegemisel asjakohaseid tõlgenduslikke kahtlusi, mis puudutavad konkreetset direktiivi 2012/18/EL artikli 3 punktis 12 määratletud mõistet „ohtlike jäätmete olemasolu“ ja selle artiklis 7 kasutatud väljendit „teatis pädevale asutusele“, tuleb erandkorras esitada veel üks eelotsusetaotlus Euroopa Kohtule.

Poolte peamised argumendid

- 18 Apellant väidab, et „Seveso regulatsioon“ peaks võimaldama jäätmekäitlusrajatise käitajal tõendada, et ohtlike ainete kogus tema käitises ei ületa kunagi „alampiiri“, käitamissüsteemi abil, mis näeb ette tema käitises olevate ainete pideva seire. Euroopa Liidu õigusega on vastuolus niisugused õigusnormid nagu Itaalia regulatsioon, milles on välistatud teistsugune teabe edastamise viis peale eespool kirjeldatud viisi.

Eelotsusetaotluse põhjenduse lühikokkuvõte

- 19 Eelotsusetaotluse esitanud kohtu sõnul on määrava tähtsusega selgitada, kuidas tuleb aru saada direktiivi 2012/18/EL artikli 3 punktis 12 määratletud ja riigisisestesse õigusnormidesse üle võetud mõistest „ohtlike jäätmete olemasolu“.
- 20 Samuti on määrava tähtsusega tõlgendada direktiivi 2012/18/EL artikli 7 lõikeid 1 ja 2, mille kohaselt „kohustavad [liikmesriigid] käitajat saatma pädevale asutusele teatise“ muu hulgas „piisav[a] tea[bega] käitises esinevate või käitises tõenäoliselt esinevate ohtlike ainete ja ainekategoriate kindlakstegemiseks“.
- 21 Konkreetset on eelotsusetaotluse esitanud kohtul tekkinud küsimus, kas liidu õigusega on kooskõlas riigisisised ülevõtmisnormid, milles on seetõttu, et nendes on nähtud ette, et käitaja on kohustatud „edastama lõikes 5 kirjeldatud viisil [...] lisas 5 esitatud näidise kohaselt koostatud teatise“, mis sisaldab artikli 13 lõikes 2 loetletud teavet, aktsepteeritud ainult ühte selle teabe edastamise viisi.
- 22 Kui direktiivi säte jätab ühest küljest rakenduslike valikute tegemisel teatava kaalutusruumi, keskendudes ainult süsteemi „tõhususele“, siis teisalt tundub, et see ei takista liikmesriigil ka valimast teabe edastamise küsimuses „ainult ühte viisi“.
- 23 Direktiivi säte võimaldab käitajal edastada „teatise“ ja näib, et direktiivis kasutatud väljend ei eelda viisi, mis on ette kindlaks määratud: see aspekt kujutab

- endast raskust direktiiviga loodud regulatsiooni tõlgendamisel, mis võib viia lahkvõrre kohtupraktikas ELi raames kriteeriumi kohaselt, mida on nimetatud Euroopa Kohtu kohtuasjas C-144/22 tehtud kohtumääruse punktis 37.
- 24 Ei menetlusosalised ega eelotsusetaotluse esitanud kohus ei ole leidnud märkimisväärsed lahkvõrre direktiivi erinevates keeleversioonides, lähtudes Euroopa Kohtu kohtuasjas C-144/22 tehtud kohtumääruse punktis 40 täpsustatust.
  - 25 Eelotsusetaotluse esitanud kohtu hinnangul on siiski raske tõlgendada termini „teatis“ kasutamist liidu õigusnormides, sest kui ühest küljest võib asuda seisukohale, et seda terminit tuleb mõista tähenduses, mille on kindlaks määranud iga liikmesriigi seadusandja, siis teisest küljest võib arvata, et „teatis“ tähendab, et käitaja võib kasutada teabe edastamise ükskõik missugust vormi (Euroopa Kohtu kohtuasjas C-144/22 tehtud kohtumääruse punkt 41, mille kohaselt kasutatakse liidu õiguses „talle eriomast“ terminoloogiat „ja autonoomseid mõisteid“).
  - 26 Selles mõttes võib väita, et liidu direktiiv – tõlgendatuna ka aluslepingus sätestatud vaba konkurentsi ja asutamisevabaduse põhimõttest lähtudes – ei võimalda liikmesriigi seadusandjal kehtestada „ainult üht viisi“ (isekinnitamise vormis edastamine koos kriminaalvastutuse võtmisega valeavalduse korral), välistades muud, tehnoloogiliselt innovatiivsemad ja arenenumad kontrolli ja seire viisid, mis piiravad konkurentsi liidu territooriumil vähem ja mis on sama tõhusad, kuid lihtsamad ja ettevõtjatele vähem koormavad.
  - 27 Consiglio di Stato (Itaalia kõrgeima halduskohtuna tegutsev riiginõukogu) kinnitab, et küsimus on asjakohane, sest kui Euroopa Kohus otsustab, et direktiivi 2012/18/EL artikliga 7 on vastuolus (või siis ei ole vastuolus) riigisisene õigusnormid, millega on ette nähtud ainult üks teabe edastamise viis, hindab Consiglio di Stato (Itaalia kõrgeima halduskohtuna tegutsev riiginõukogu), kas Itaalia ametiasutused olid kohustatud võimaldama (või mitte võimaldama) apellandil teavet edastada muudel viisidel, st hindab, kas ettekirjutust sisaldav vaidlustatud otsus on õiguspärane või õigusvastane.
  - 28 Eelotsusetaotluse esitanud kohus soovib teada ka Euroopa Kohtu seisukohta – kas või möödamines – küsimuses, mida käsitlesid juba kaks esimest küsimust kohtuasjas C-144/22, mis puudutasid eelotsusetaotluse laadi ja kohtunike tsiviilvastutust kohustusliku eelotsusetaotluse esitamata jätmise korral käsitlevate Itaalia õigusnormide (1988. aasta seaduse nr 117 artikli 2 lõige 3-bis) eripära.
  - 29 See kohus, võttes teadmiseks esiteks kindla suunise, mille Euroopa Kohus on andnud nendest küsimustest esimesele vastates, ja teiseks, et nendest teine on tunnustatud ilmselgelt vastuvõetamatuks, on seisukohal, et peab iseseisvalt kindlaks määrama vastava tõlgendamispõhimõtte, otsides lahendusi Euroopa Liidu allikatest ja kaalutlustest, mille Euroopa Kohus on ise varem esitanud (eelkõige kohtuotsuses C-561/19: Consorzio Italian Management) ja mille on esitanud Euroopa Inimõiguste Kohus, samuti võrdluses Euroopa teiste kõrgeimate halduskohtutega, mida tehti A.C.A. (Association of the Councils of State and

Supreme Administrative Jurisdictions) ametlikul kohtumisel 2023. aasta oktoobris Rootsisis.

- 30 Ta kordab esiteks, kui suure panuse on Itaalia kohtud andnud üleeuroopalisse dialoogi Euroopa Kohtu ja liidu liikmesriikide kohtute vahel, ka eelotsusetaotluse kui vahendi kaudu.
- 31 Teiseks märgib ta, et see suur hulk eelotsusetaotlusi, mille on esitanud Itaalia kohtud ja eelkõige Consiglio di Stato (Itaalia kõrgeima halduskohtuna tegutsev riiginõukogu) võrreldes teiste liikmesriikide kõrgeimate (haldus)kohtutega, näitab ohtu, et kohtud kasutavad eelotsusetaotlust kui vahendit „enesekaitseks“ ja automaatselt, ka juhtudel, mil riigisiseste õigusnormide puhul, mida konkreetsel juhul kohaldada tuleb, ei teki selge akti põhimõtete kohaselt kahtlust, et need on liidu õigusnormidega kooskõlas. See on tingitud asjaolust, et eespool viidatud kohtuniku vastutust käsitlevad Itaalia õigusnormid võivad mõjutada liikmesriigi kohtu lähenemisviisi, ajendades teda esitama küsimusi, mis hiljem osutuvad ilmselgelt vastuvõetamatuks ainult seepärast, et mõnel menetlusosalisel on võimalus esitada eelotsusetaotluse esitamata jätmise korral kaebus (vt 12. detsembri 2023. aasta kohtuotsus kohtuasjas C-407/23).
- 32 Eelotsusetaotluse esitanud kohtu hinnangul selgitab Euroopa Kohus kohtuotsuses kohtuasjas C-561/19: Consorzio Italian Management (eelkõige selle punktides 50, 51 ja 53–55), et „kohustusliku“ eelotsusetaotluse korral võib kohtul olla mitte pelk „automaatne eelotsusetaotluse esitamise kohustus“, vaid „kohustus võtta seisukoht eelotsusetaotluse esitamise taotluse kohta ja põhjendada“ asjaolusid, mis selle välistavad Euroopa Kohtu väljakujunenud praktika kohaselt, mis käsitleb *acte clair*'i ja *acte éclairé*'i doktriine ning menetlusosaliste eelotsuse küsimusena näidatud küsimuse asjakohasust.
- 33 Niisuguseid järeldusi kinnitavad põhimõtted, mille on kindlaks määranud Euroopa Inimõiguste Kohus (20. septembri 2011. aasta otsus liidetud kohtuasjades 3989/07 ja 38353/07: Ullens de Schooten ja Rezabek vs. Belgia; 10. aprilli 2012. aasta otsus kohtuasjas 4832/04: Vergauwen jt vs. Belgia, põhjenduste punktid 87–106, eelkõige punktid 89–91). Konkreetselt viimases viidatud kohtuotsuses leidis Euroopa Inimõiguste Kohus, et eelotsusetaotluse esitamata jätmise põhjustusest piisab, et vältida EIÕK artikli 6 lõike 1 rikkumist.
- 34 Seepärast ei saa juhul, kui liikmesriigi kohus on eelotsusetaotluse esitamata jätmist spetsiaalselt põhjendanud, esineda kohtuniku vastutust kahju eest ja/või distsiplinaarvastutust, sest vastasel korral oleks tegemist kohtu sõltumatuse rikkumisega.
- 35 Kokkuvõttes tuleb eelneva ülevaate kohaselt selleks, et teha kindlaks kohtuniku võimalik vastutus Euroopa Kohtule eelotsusetaotluse esitamata jätmise eest, arvesse võtta ainult seda, kas otsuses, millega jäeti eelotsusetaotlus esitamata, on täidetud põhjendamiskohustus või mitte.